

* ВАШІНГТОН. Як подало американське міністерство закордонних справ, генерал Айзенгауер вирушає незабаром до Європи, щоб оглянути всі американські війська. Він відвідає, крім того, Англію, а також Францію і Бельгію.

* СОФІЯ. 8-го вересня в Болгарії відбувся плебісцит. 92% всіх виборців голосували за республіку. Офіційне проголошення республіки має відбутися 15-го вересня.

* ПАРИЖ. Французький кабінет обмірковує проєкт нової конституції.

* РИМ. З приводу укладення австрійсько-італійського договору Бернс надіслав листа до італійського міністер-президента де Гаспері.

* АТЕНИ. Делегація болгарських магометан, що перебувала в грецькій столиці, хоче звернутися до мирової конференції з проханням, щоб терени болгарських магометан були залучені до Греції.

* ГЕРФОРД. На німецько-голландському кордоні заарештовано одного російського офіцера і його супутницю, які втікли вкраденим літаком із російської зони. В'язків передано російській владі.

СВОБОДА... «ЧИНУ!»

В житті кожного суспільства трапляються ганебні, антигромадські і антисоціальні явища, що витікають з людської глупоти. Людська глупота буває причиною до різних соціальних і моральних злочинів.

Але коли ми чуємо про загрозове антигромадське явище у нас, а саме — про канібальські розправи з друкованим словом: про палення українських часописів різними суб'єктами, заборону кольпортажу української преси в українських таборах — то тут ходить уже не про звичайну людську глупоту, а про щось більше.

Тут ходить про тяжку хворобу, наслідком якої є тяжкий антинаціональний і антисоціальний злочин.

Хвороба ця має конкретну назву і конкретне походження, як хвороба спадкова, на яку хворіли всі прихильники автодафе та морального терору.

Боротьба з пресою — це боротьба з вільною людською думкою з людською совістю, з прогресивним і творчим стремлінням незгвалтованого людського розуму, людської спільноти, шукати відповіді і розв'язання цілого комплексу пекучих проблем, що перед тією спільнотою стоять.

Боротьба з пресою, з словом, з вільною думкою має свою історію. Дуже цікаву, дуже ганебну і дуже повчальну.

Початки її там, де опановані тупістю і мракобіссям, опановані догмами і забобонами вкидали в огнище „відьом“ і „єретиків“. Так було на світанку людської цивілізації. А апогеоза цього в XX столітті — на смерканні окремих цивілізованих народів. Зокрема — в епосі гітлерівської тоталітарної Німеччини. Здичавлий, все заперечуючий, крім себе, гітлеризм оповістив свій похід і своє торжество в спосіб канібальського нищення надбань людського духу і розуму — в спосіб жорстокої боротьби з тим розумом, спалюючи на вогнищах твори мислителів, філософів і запровадивши терористичний режим. Для вождів того режиму поняття вільної думки було мовби червона плахта для бика. До чого це привело — ми бачимо. Історія цього режиму є повчальна.

До цієї методи вдається кожна тоталітарна система, що того вільного людського розуму боїться, як своєї смерті. Методи боротьби всіх то-

талітарних систем з словом, вільною пресою, взяті з одного арсеналу і ведуть всі до однакових наслідків.

У нашій дійсності щось дикішого, як переслідування вільного вислову думки, тяжко придумати. А це вони, оті напівінтелігенти — невігласи, вивідають війну українській пресі, тій, що з великої визвольної справи не робить опереткової комедії і сміє мати свої погляди на речі, виконуючи серйозну і почесну громадську та політичну функцію, рухана людьми, без сумніву, чесними і поважними, яким інтереси нації дорогі і важливіші за все.

Кому залежить на тім, щоб знищити цілу українську пресу, щоб зламати цю зброю?

Чию роботу виконують і в чийх інтересах діють ті, хто ту пресу нищить і тероризує?

Але ми далекі від думки, що ці невідомі організатори автодафе, конфіскації, заборони кольпортажу тощо, є свідомою експозитурою ворога. Ні, справа стоїть інакше. Тут за ворога діє рідний примітивізм і духове каліцтво.

Носії цієї хвороби, що часом приймають позу національних героїв, мусять раз на завжди усвідомити, що вони є герої, але тільки посмішвища і ніщо інше.

У кожній ділянці є сліпі виконавці і є ті, що на це провокують, даючи „директиви“ чи „диспозиції“. Радимо виконавцям спитати у більш і менш бородачів авторів підозрілих деректив, які вони, до речі, пропагують досить одверто і публічно, — спитати їх: „Камо грядеші? і куди нас штовхаєш?“

На шлях виродків і мракобісів, що палили „відьом“ і „єретиків“, а чи на шлях сумної пам'яті героїв найганебнішої сторінки людської історії останніх років, малуючи їх в нашій, і без того скомплікованій ворогами, тяжкій українській дійсності? Наше зростання і запорука наших національних успіхів лежить через шлях наполегливої праці мислячої еліти та через розбудову нашого друкованого слова перед лицем цілого світу, а не через практику поборювання того слова напівінтелігентами і невігласами.

Коли хтось не погоджується з будь-чим, заперечує, — той хай стає до полеміки. А до полеміки треба ставати, озброївшись знанням і розумом, а не шматками кабля. Бо така свобода „чину“ ганебно і небезпечно розходиться з демократичним поняттям про свободу слова.

Р. Б.

МИРОВА КОНФЕРЕНЦІЯ В ПАРИЖІ

Китай — у Раді міністрів

ПАРИЖ. Минулий тиждень приніс чималі зрушення в роботі мирової конференції, зокрема в роботі окремих комісій. До цього спричинилися засідання Ради закордонних міністрів чотирьох великодержав.

Під час нарад минулого тижня Рада міністрів обговорювала несподівану советську пропозицію про перенесення терміну Загальних Зборів ООН. 4-го вересня російський делегат Вишинський запропонував скликати Збори ООН на початку або в середині листопада і при тім не в Нью-Йорку, а в Парижі або в Женеві. 6-го вересня у засіданнях Ради уперше взяв участь китайський міністер закордонних справ д-р Ван. (Таким чином, Рада закордонних міністрів складатиметься віднині з представників п'яти великодержав!). 8-го вересня Рада погодилася відкласти на один місяць Загальні Збори ООН, тобто до 23-го жовтня. Генеральний секретар ООН Трігве Лі вислав ноту до Ради, вимагаючи від неї гарантій, що Загальні Збори ООН не будуть такі відкладені ще надалі.

Щоб прискорити роботу конференції, міністри ухвалили, що переклади довгих промов треба подавати заздалегідь. Цілком імовірно, що на початку жовтня Рада міністрів розглядатиме також німецьке питання.

ПИТАННЯ КОРДОНІВ

Окремі комісії обмірковували питання відшкодувань, роззброєння і, головню, питання кордонів. Майже без дебатів дійшли до згоди з приводу нового кордону між Фінляндією і Росією. Представники Румунії й Угорщини висловили в довготривалих промовах свої претенсії на Трансильванію. Болгарія вимагала доступу до Егейського моря. Її підтримали Росія й Югославія. Зате делегат Південно-Африканського Союзу назвав болгар-

ЧИ ВТІК ДЕГРЕЛЛЬ?

МАДРИД. Іспанія відмовляється шукати Дегрелля, колишнього бельгійського „рексиста“ мотивуючи відмову тим, що таке переслідування політичного емігранта не відповідає шляхетності еспанців і могло б викликати серед них незадоволення. Так офіційно оголошено закордонним представникам після засідання еспанського кабінету в літньому палаці Франко.

ське домагання „вершиною нахабства“. Угорщина виступила проти претенсій Чехо-Словацьки на частину угорської території понад південним берегом Дунаю навпроти Братислави. Чехо-словацьку заяву підтримала Югославія. А між тим Югославія погодилася на інтернаціоналізацію Трієсту, щоправда, з деякими застереженнями.

ВІДШКОДУВАННЯ І РОЗЗБРОЄННЯ

Комісія для військових справ обмірковувала майбутнє італійської фльоти і майже одностайно відхилила югославську пропозицію зменшити італійську военну фльоту. На нарадах комісії, а, зокрема, військової, американська делегація підтримує здебільшого пропозиції Ради міністрів.

Питання відшкодувань від Фінляндії, Румунії, Угорщини і Болгарії не становлять жадних труднощів, хоча з приводу них ще не винесено остаточного рішення. Щож-

до італійських відшкодувань, то спеціальний підкомітет має перевирити вимоги країн-претендентів. Тільки Советському Союзові пообіцяли 100 мільйонів доларів, яких він домагався. На засіданні 9-го вересня Англія відмовилася від своїх претенсій на італійські відшкодування.

Минулого тижня — можна з певністю сказати — позитивно розв'язано питання австрійсько-італійських кордонів: австрійський та італійський представники підписали угоду в справі Південного Тиролю. Згідно з угодою, південний Тироль, що відходить до Італії, має одержати цілковиту адміністративну і політичну автономію. У суспільних і приватних стосунках австрійське населення цієї області може вживати своєї рідної, тобто німецької мови. Передбачають відкрити німецькі школи. Та частина населення, яка розмовляє німецькою мовою, теж матиме змогу брати участь у політичному і громадському житті.

Вишколюють на вояків

МОСКВА. Згідно з новим наказом, у советських школах скасовується військовий вишкіл для дітей віком від 12 до 14 років, натомість буде запроваджено 1 годину спорту на тиждень. Хлопці віком від 15 до 18 років вивчатимуть військову справу протягом 2-х годин щотижня,

а одну годину займатимуться спортом. Крім того, протягом 20 днів вони мають перебувати під військовим наглядом у так званих літніх таборах. Дівчат звільнено від військових навчань, зате під керівництвом викладачів військової справи, вони вивчатимуть вправи і засоби воєнної оборони.

Маневри з'єднаних флотів?

ВАЛЕТТА. Як повідомили офіцери англійської фльоти, англійська середземноморська фльота, що складається з авіаносців, крейсерів і винищувачів, 18-го вересня залишить Мальту і відпливе на чотири тижні в Егейське море, щоб відвідати грецькі порти.

За словами адмірала Джона Касседі, командувача американської ескадри, що перебуває тепер у грецьких водах, американська ескадра відвідає ще Дарданелли та Трієст. Як подав часопис „Старс енд Страйпс“, адмірал Касседі заявив на рейді Неаполя, що його ескадра має бойові припаси, а також „таємну зброю“, але він відмовився назвати, яку саме. Відповідаючи на запитання одного італійського журналіста, чи є на борту „Рузвелта“ атомові бомби, адмірал з посмішкою сказав: „Я знав, що Ви про це запитаете,

однак я не можу дати Вам на це жадної відповіді“. Другий журналіст запитав, як реагували б США, коли б советська фльота також перебувала в Середземному морі, „Якби середземноморські країни не заперечували проти цього, то і США вітали б советську фльоту в Середземному морі“, — відповів адмірал.

АРАБИ ВІДХИЛИЛИ ЗАПРОШЕННЯ

БРУСАЛІМ. Виконавчий Комітет арабів Палестини одностайно відхилив запрошення англійського уряду взяти участь в Лондонській Конференції в справі Палестини. Комітет надіслав одночасно ноти до всіх країн арабської Ліги, прохаючи їх також відхилити запрошення, бо англійський уряд відмовився допустити великого муфті Брусаліму до участі в нарадах.

Стримувати агресію

БЕРНС ПРО НІМЕЧЧИНУ

6-го вересня міністер закордонних справ США Бернс виступив у Штутгарті з промовою про американську політику в Німеччині. Провідні думки його промови такі:

„Я прибув до Німеччини, щоб на місці зорієнтуватися щодо проблем, які зв'язані з відбудовою Німеччини, і, крім того, щоб обговорити з нашими представниками в Німеччині ставлення уряду США до деяких із цих проблем.“ Ми, американці, приділяли цим проблемам чимало часу й уваги, бо від успішного розв'язання їх залежить не тільки майбутній добробут Німеччини, а й цілої Європи.“

Зробивши невеличкий екскурс в минуле, Бернс підкреслив, що США в 1917 р.

були втягнені у світову війну. Однак, пізніше вони відмовилися вступити до Ліги Націй. США зважали за краще триматись якомога далі від європейських війн і втратили всяку цікавість до європейських справ. Але це не врятувало їх від участі в другій світовій війні.

Ми не хочемо повторювати ту саму помилку, — сказав Бернс, — ми вирішили надалі цікавитись справами Європи і всього світу. Ми допомагали організувати Об'єднані Нації і віримо, що вони стримуватимуть агресивні нації від злих намірів затівати війни. І через те, що ми в це віримо, ми будемо всіма силами і всіма засобами підтримувати Об'єднані Нації.“

Американський народ прагне тривалого миру. Він, за словами Бернса, далекий від думки керуватись при укладенні миру почуттям помсти. В інтересах німецького народу і в інтересах світового миру Німеччина не повинна стати шаховою фігурою або учасником у воєнних змаганнях між Сходом і Заходом.

Потедамські рішення базувались на тих засадах, що Німеччину слід розглядати як одно адміністративно-економічне ціле. Цього покищо нема. Німеччині треба залишити такий промисловий потенціал, який дозволив би їй, без допомоги інших країн, зберігати середній європейський життєвий стандарт. Проте наполегливою працею німецький народ протягом років зможе поліпшити свою долю. Таких можливостей ніхто в нього не відбирає.

На цей принцип відшкодувань погодився президент Трумен у Потсдамі. США не допустять, щоб Німеччина платила більші відшкодування, ніж це передбачено потедамськими рішеннями. Здійснення цих рішень натрапляє на безліч перешкод. Досі не створено німецького адміністративного центрального органу, хоча такий орган був би передумовою економічної єдності. США переконані, за словами Бернса, що настав час, коли кордони між зонами доцільно скасувати, бо вони унеможливають економічний розвиток Німеччини. США пропонують об'єднати зони. Американську пропозицію підтримують англійці.

Очевидно, що для успішної відбудови треба запровадити спільну на цілу Німеччину систему транспорту, фінансів, пошти тощо, не зважаючи на кордони між зонами.

НІМЦІ ДО ВІЙСЬКА?

Як повідомляють з Франкфурту, останнім часом до військових чинників США в Німеччині надходять численні заяви від німців і депортованих, з проханням про прийняття їх до американського війська. Багато зголошується навіть до Японії. Серед заяв є також заява німецького генерала графа фон Оріоля.

Головною метою залишається і надалі демілітаризація Німеччини. Американський уряд підтримував і підтримуватиме всі заходи в справі денацифікації і демілітаризації.

США виступають за утворення німецького тимчасового уряду. Американський уряд обстоює погляд, що тимчасовий уряд не повинні призначати інші уряди, — він має складатися з німецької Національної Ради, куди б увійшли відповідальні міністер-президенти різних країн, на які розподілена кожна окупаційна зона. Німецька Національна Рада мала б підготувати проект державної конституції.

Пора вже, як сказав Бернс, визначити кордони нової Німеччини. В Потсдамі ухвалено передати деякі німецькі терени в тимчасове користування Советського Союзу і Польщі. Остаточні рішення цю справу має мірою конференція. США підтримуватимуть домагання СРСР на місто Кенігсберг і суміжні з ним терени, якщо Совети не відмовляться від цього. Шкодо Шлезьку й інших східнонімецьких областей, вони перебуватимуть під польським управлінням, доки остаточно не будуть установлені західні кордони Польщі. Згідно з Ялтинською угодою, Польща відступила Советському Союзу область на схід від так званої лінії Керзона і вимагала за те ревізії своїх північних і західних кордонів. США підтримують таку ревізію на користь Польщі. На заході Франція претендує на Саарську область, економіка якої тісно пов'язана з Францією. Наскільки в США відомо, Рурціна і Надрайна не бажать бути відокремленими від Німеччини, а тому, як сказав Бернс, США не ставитимуть спротиву такому бажанню.

„Американський народ, що боровся за волю, не має наміру перетворити німецький народ на рабів,“ — сказав Бернс. Американський народ бажає допомогти німецькому народові віднайти свій шлях і посісти почесне місце серед вільних свободолобних націй світу.“

Гра в Палестині

Як повідомляють з авторитетних англо-американських джерел, Совети останнім часом послали свою діяльність у Палестині — в цій найслабшій ланці англо-американського оборонного ланцюга. Гадають, що Совети мають намір підтримувати арабів, хоч араби дуже обережно ставляться до подібних намірів.

Російська політика щодо Палестини стає тепер чіткішою. Це видно хоч би з лекції советського знавця Близького Сходу, Віктора Луцького, на тему „Палестинська проблема“. Докоряючи сїоністам за їхню „расовість“ та намагання створити в Палестині буржуазну державу, Луцький називає їх „зрядям у руках англо-американського капіталу“.

ГОЛУБИ МИРУ

Малий фейлетон

Нетерплячий повівся тепер народ. Не встигли голуби миру злетітися до Парижу, щоб знести там колективне яйце світового миру, а вже звідусіль залунали:

— Чого вони так довго вмощують? Швидше б уже поралися з тим яйцем світового миру!

Отаке говорять. Їм байдуже до того, що, коли поспішати, замість колективного яйця світового миру, можна заробити колективної яєшні. Але розкажемо все ладом.

Колись голуби миру були зовсім інші. В пір'ї, з крилами, з хвостами. Живилися вони зерном, пили воду, яйця несли кожен собі окремо. До партій не належали. Жадних світоглядних принципів не проповідували. Блоків не творили. А про мир сповіщали люди маслинною віточкою, що вони її тримали в роті, літаючи над землею.

Зовсім інші є теперішні голуби миру. Безкрилі вони, безхвості, а замість пір'я, носять шикарні убрания. Літають на аероплянах найновішої конструкції. Слідом за кожним голубом миру летять довжелезним хвостом його заступники, радники, консультанти, секретарі, перекладачі, кореспонденти і, нарешті, особиста варта голуба миру.

Живляться теперішні голуби миру не зерном, а біфштексами, шніцелями, рагу та іншими м'ясними стравами. П'ють здебільшого дороги вина, коньяк, ром, лікери. Правда, декотрі не цурються і звичайної сивухи. Багато хто з голубів миру належить до різних політичних партій, обстоюють той чи той світогляд, творять бляки.

Про мир на землі теперішні голуби миру сповіщають людей не маслинною віточкою, а колективним яйцем світового миру, що вони його мають спільно знести на мировій конференції.

От і тепер голуби миру злетілися з цілого світу до Парижу. Люксембурзький палац уже другий місяць кишить цими родовитими птахами.

Що вони там роблять? Чому ще досі не знесли колективного яйця світового миру?

Ясна річ — чому? Знести колективне яйце світового миру — це, як уже сказано, надзвичайно складна справа. Цілий місяць голуби миру витратили на розмови про яєшну процедуру, тобто про те, як їм, голубам миру, пристосуватись, як вмотитися в гнізді, щоб зручніше нести те яйце, а також, щоб, зніс-

ши його, не заробити відразу колективної яєшні. Огож обирали комісії, підкомітети. Радилася, сперечалася, сварилася, мирилася і знову радилася — отак підходять до гнізда, отак сідають, отак нести те яйце. Нарешті, уже ніби все гаразд. Пробують сісти гуртом у те гніздо — і враз:

— Ой! Гвалт! — вихлоплюється голос грецького голуба миру.

— Що вам, шановний голубе?! — з усіх боків.

— Советський голуб миру хоче розсістися на все гніздо!

— Як? (Светський голуб?! — зривається на ноги англійський голуб миру. — Яке він має на це право?!

Ну, звісно, всі голуби миру, один по одному, вилітають з того колективного гнізда. Починається така голуб'яча буркотня, що стіни Люксембурзького палацу ходором ходять.

— Ви загрожуєте мирові! — вигукують одні.

— Ні, ви загрожуєте мирові! — кричать інші.

А чому ото таке діється? Незже й справді хтось комусь загрожує? Ні! Йдеться про те, що одні, будь-що-будь, домагаються, щоб те колективне яйце світового миру було демократичне, а інші — комуністичне. От за це й сварка: В цьому всі трудючі.

Проте, через якийсь час, дійшовши згоди, голуби миру знову заходжуються — чи не в ситий уже раз! — сідають в колективне гніздо. Мовляв, тепер уже все гаразд. Умошуються. І раптом знову:

— Ой! Гвалт! — цього разу вже голос югославського голуба миру.

— Що вам, шановний голубе? — з усіх боків.

— Американський голуб миру сідає мені просто на голову!

— Як?! Американський голуб?! — випростується советський голуб миру. — Хто дав йому на це право?!

І знову всі голуби миру вилітають із гнізда, і знову починаються суперечки, і знову чути:

— Ви загрожуєте мирові!..

— Ні, ви загрожуєте мирові!..

Отаке діється на тій світовій конференції голубів миру. Проте, мусять же вони, кінець-кінцем, знести колективне яйце світового миру. Яке воно буде — мініше чи немініше, демократичне чи комуністичне — це інша справа, але знести, кажемо, мусять. На те вони голуби миру!

Мартин ЗАДЕКА.

Короткі вісті

* ВАШІНГТОН. Заступник Бернса, Ечісон, передав Советському Союзу ві ноту, в якій говориться, що Америка не допустить жадної спроби корейських комуністів захопити владу. Американське військо залишатиметься в Кореї доти, доки там не буде встановлено тимчасового уряду.

* ПАРИЖ. Останнім часом французькі соціалісти розпочали гострі випадки проти комуністів. Євген Тома, колишній міністер зв'язку, перед цілим Конгресом назвав комуністів «смертельними ворогами Франції». «Комуністична партія, — сказав він, — ніколи не була демократичною. Комуністи затискують свободу. Ми повинні боротися всіма силами проти них, як ми боролися проти Гітлера».

* АТЕНИ. У Греції забили двох югославських старшин, які керували підпільною організацією «НОФ». Обидва були одягнені в тітовські одястрої.

* МАНІЛЯ. Як подав філіппінський часопис «Маніля Дейлі Кронікл», новий філіппінський республіці загрожує громадянська війна. Всюди розпочинаються селянські заворушення. Щоб утихомирити повстанців на о. Лузоні, кинуто в бій урядове військо.

* НЮРНБЕРГ. Перед закінченням нюрнберзького процесу кореспондент американського часопису «Старс енд Страйпс» запитав підсудних, якого вироку кожен із них чекає. Відповіді такі: Шахт, Нейрат і фон Папен гадають, що їх помилують. Карл Деніц, Редер, Йодль, Бальдур фон Шірах і Штрайхер сподіваються довготермінового ув'язнення. Інші ждуть смертного вироку.

* ВАШІНГТОН. Заступник міністра закордонних справ США Ечісон заявив, що США вимагатимуть від Югославії відшкодувань за два збитих транспортних літаки та на утримання родин п'яти загинулих американців. За його словами, ще 60 американців перебувають під арештом в Югославії; більшість з них — югослави, які набули в Америці громадянства та під час світової кризи повернулися на батьківщину. Югославська влада забороняє їм будь-який контакт з американцями, не зважаючи на ноти США в цій справі.

* ЛОНДОН. Голова організації баптистів д-р Луї Ньютон, котрий щойно повернувся до Англії після 25-тиденного перебування в СРСР, заявив, що лише демократія може дати правдиву свободу релігії і в цьому він особливо переконаний, побувши в СРСР, де, як йому казали, релігії повернуто знову її старі права.

* ЛОНДОН. Норми харчових продуктів в англійській та американській зоні Німеччини мають бути установлені і доведені до 1500 калорій денно.

* ЛОНДОН. Досі вислано з Угорщини до американської окупаційної зони 120 тис. німців. Виселення тимчасово припинено. В Угорщині залишилося ще понад 200 тис. німців.

* ЛОНДОН. США вислали ноту протесту до Польщі з приводу арешту 50 чоловіка, які гадають, американської державної принадлежности.

кого панування таких суперечок не було.

6. Палестинська проблема і проблема жидів — це дві зовсім різні справи; їх треба розглядати окремо.

7. За словами очевидців, аудиторія слухала лекцію мовчки і тільки тоді, коли лектор заявив, що вимагає від Америки прийняти 100 тис. жидів як європейських емігрантів, зала вибухла бурхливими оплесками.

Наступного дня „Правда“ вмістила лекцію Луцького, але з великими скороченнями. Всі напади на „англо-американський капітал“ надруковані цілком, зате напади на сїоністів викинуто. З лекції видно, що Совети вирішили підтримувати арабів і виступати проти сїоністів.

Завдання української молоді

Молодь, за своєю природою, вільна від віджитого, бо формується в тій дійсності, яку вона застає. З минулим її в'яже історія і традиції. Отже, минуле вона майже обходить. Але майбутнього молоді не обминає: воно покликана для нього. І завдання молоді — підготувати себе до того майбутнього, яке всім своїм тягарем ляже на її плечі. Від того майбутнього залежить завдання молоді в сучасному. Перед українською молоддю одна майбутність — боротьба за свою Державу, єдину і ні від кого не залежну. Ця боротьба і має визначати теперішні завдання нашої молоді.

Боротьба за державу, а не за місце в ще не здобутій державі. Цю істотну різницю треба покласти в основу виховання нашої молоді. Тепер, на еміграції, ми переживаємо якраз такий стан, коли всі сили витрачаються на виборення групам і угрупованнями собі провідного місця в нашій суспільності, і на ці манівці внутрішнього самопоборювання часто штовхають і нашу молоді.

Чи можна поставити над інтересами виборення держави інтереси якоїсь групи чи якогось політичного напрямку? Чи має бути вищою якась інша ідея від ідеї національної і самостійної Української Держави? Коли й далі піти таким шляхом, як було досі, це означало б повторювати старі гріхи. Ні „партиї“, ні територіальні, ні місцеві, ні соціальні, ні етанові і, нарешті, ні релігійні визнання не повинні роз'єднувати нашу молоді і розвивати велику ідею Соборної Самостійної Української Держави.

Отже, виховуватися в душі державницької психології, державницького мислення —

це перше і основне завдання молоді.

Але держава і нація не абстракції, що існують поза реальним світом, яких не можна збагнути, а тільки хіба вірити в них.

Держава і нація мають реальне втілення — народ, реальний зміст — доля цього народу. Бути вірним своєму народові — це друге завдання нашої молоді.

Не можна допустити, щоб шляхи нашої молоді розминулися з шляхами нашого народу. Повсякчас розум і почуття нашої молоді хай будуть перейняті бажаннями і прагненнями отих голондних і холодних, вимучених працею трудівників на рідній землі, в рідному краю. Іншого ідеалу, як ідеал виборення людської долі своєму народові, у нашої молоді не може бути.

Не можна допустити, щоб наша молоді формувалася в атмосфері ворожнечі і недовіря, які постають на ґрунті етнографічно-побутових відмінностей. Час уже позбутися назавжди тих уламків кайданів національного рабства, яких ми ще й досі не соромимось і носимо на собі оте тавро „схід і захід“, що кладуть свою від'ємну тіль на формування душі нашої молоді і тепер.

Виховання національної єдності — це третє завдання нашої молоді.

Позбутися, нарешті, почуття меншевартості — одної з рис, що є наслідком нашого підневільного життя. Цього питання не розв'язати кличчями про месіянство України, про її космополітичне покликання. Це питання простіше і реальніше — здобути те, що нам, як нації, належить. Почуття меншевартості у нас не з того, що нас не оцінили сусіди чи чужинці, а з того, що ми самі себе не оцінили, ми самі себе не пізнали. А піз-

Одна стара панна страждала від браку адораторів та любові — навіть сама почала писати собі любовні листи. Посилала їх поштою на свою адресу і показувала товаришкам. Врешті їй почало здаватися, що це не вона, а дійсно якийсь закоханий „молодець“, — автор цих листів. Коли товаришки викрили її брехню і насміялись з неї — панна не кинула цього, бо їй було добре з цією самообманом.

Показували мені якось колишнього російського генерала, про якого оповідали що він від еміграційних буднів утік до туалетної і, сидючи там, уявляв собі що він сидить на білому коні й командує дефілядою перед царем-батюшкою в Петербурзі.

Обидва ці факти жалюгідні, але мало шкідливі. Кінець-

наємо ми себе не тільки тоді, коли знатимемо свою історію, свою культуру, мову, релігію, свої традиції, яких у нас багато, але майже загублені нами. Ми пізнаємо себе тоді, коли вивчимо чуже, опануємо надбання культури і науки передових народів. Ми пізнаємо себе тоді, коли найповніше виявимо всієї творчі здібності.

Виплекати у себе почуття національної гордості, але не зпорожньої пихи, а з реального усвідомлення своєї вартості, як людини, як громадянина. Почуття гордості своєї історії, своїх державних і культурних традицій, почуття гордості своїх творчих здібностей — це буде четвертим завданням нашої молоді.

Як ми себе виховуємо, як ми підготуємось до майбутнього, таке місце й посядемо в тому майбутньому. Підготувати себе всебічно розвиненим, політично грамотним, відданим своєму народові, корисним для своєї Держави — в цьому завдання нашої молоді. П. ГОНДЖА.

САМООБМАНА ЧИ ОБДУРЮВАННЯ?

кінцем нас мало обходить і стара панна і старі російські генерали. Але, коли на шлях подібної самообмани стає наша політична еміграція і заколихує себе потішаючими ілюзіями, що не лише зокривають очі на дійсність, але зокривають ціль та потреби — то це вже часом пахне завдатками катастрофи.

Поцікавтесь сьогоднішньою нашою пропагандою і ви переконаєтесь, що в нас все стоїть блискуче. Ми чудово зорганізовані в одно, всіма визнане, закордонне представництво. Кожна діянка життя має також свою окрему установу, що об'єднує всіх, крім малої кількості вузько партійних, анархічних і безвідповідальних елементів. Коли так чудово стоять справи на еміграції, то в краю вони стоять, певно, ще краще. Там окупаційний режим майже не має впливу на життя — ним керує цілком українське збройне підпілля. А політичне керівництво теж в одних, надійних, певних і всіма (навіть чужими народами) визнаних руках. І все так рожево виглядає, що можна сидіти і їсти пайку УНРРА.

Я вже чую, гукатимуть на мене (коли хтось відважиться надрукувати цю статтю), що я анархіст, що я з комплексом меншевартості, що я оплюгавлюю героїв, які борються і т. ін. Так не є. Не думаю тут зменшувати ціни незвичайної живучості українського народу. Схиляю голову перед бійцями українського підпілля — перед їх чином і кров'ю. Сам лежав у партизанській розстрільні і знаю, як вмів боротись український народ як цілість. Але...

Але — хіба все в порядку? Хіба нема у нас пекучих проблем? Проблем, від яких залежить наше бути чи не бути? Коли не розв'яжемо тих засадничих проблем, то можемо загинути, як загинули навіть світові імперії. Де дискутуються ті проблеми?

Починаючи від проблем економічних, соціальних чи політичних, а кінчаючи справами тих чи інших установ або товариств — у нас немає дискусій. Або ховаємо голову в пісок, або вдаємо, що все в порядку, пускаючись на самообману, або просто обдурювання.

Заторкнена тема мусіла б стати темою студії якогось нашого соціолога. В цій короткій статті хочемо дати лише кілька ілюстрацій на менших проблемах.

В ч. 7. „Українського Слова“ редакція містить нотатку Ліги УПВ, в якій пишеться: „Ліга УПВ — є одиноко компетентною об'єднувати всіх українських політичних в'язнів та заступати їх моральні і матеріальні інтереси. Всякі т. зв. „товариства“ чи „ради“ УПВ, які недавно постали, чи це й тепер творяться — це вислід вузькопартійних спекуляцій деяких одиниць та найзвичайніша анархія в нашому громадському житті на еміграції“.

І що це таке? І часопис поважний і установа поважна, а читає таке, що не знаєте, як це назвати. Чи ви читали колись, що та чи інша професійна спілка в Америці одиноко компетентна заступати інтереси робітників? Чому Товариство УПВ — це анархія і спекуляція? Чи воно складається не із в'язнів і не політичних? Чи ті в'язні, що до 15. 7. 46. не могли вступити до Ліги УПВ, бо не дозволяв на те статут

(Продовження на 4 стор.)

ПОХІД НА КИЇВ

(31. 8. — 21. 9 1919 р.)

За доби Визвольних Змагань наше воєцтво виявило немало величних і славних подвигів, які увійдуть в історію нашого народу як одна із блискучих сторінок.

Відомо, що перші битви з червоними москалями розпочалися на Україні за часів Центральної Ради, навесні 1918 р. Демократичний український уряд не сподівався збройного нападу від московського пролетаріату, який, поваливши царський деспотизм, проголосував найдемократичніше гасло. І тому нема нічого дивного, що більшовики напочатку так легко просувався і захоплювали багаті землі України. Лише тільки після Берестейського мирного договору з центральними державами, червоних хутко відкинуто за північні та північно-східні межі нашої Батьківщини.

Програвши боротьбу збройно, ворог почав свою методичну і пляномірну підвину роботу зсередини, засилаючи на Україну в глибоке запілля силу-силенну своєї агентури.

З приходом до влади гетьмана — на Україні наступає зовнішній спокій, хоч всередині ще вирувало.

Але цей період тривав не довго. Мілітарна поразка центральних держав принесла нову кризу: при владі стала Директорія. Большевицька Москва і національна Варшава, використовуючи з максимальною зручністю тяжкий внутрішній стан без оголошення війни напали на Україну. З листопада 1918 р. Україна бореться на два фронти. Весною 1919 року Україна стояла над проваллям...

Смертельна загроза молодій демократичній державі привела до єдності віками роз'єднаних Українських Земель, в оборону яких стало соборне військо України, що й рушило наступом на Київ. Цей наступ пізніше увійшов в історію нашого народу як Похід Соборного Війська на Столицю України.

Серпень 1919 р. Українське військо переможно маршує на Київ. Бойове завдання: взяти столицю України.

Ця операція, як і багато інших за доби Визвольних Змагань, викликає у нас два різних спогади: з одного боку, ми горді з лицарських вчинків, що їх виконали наші вояки, а з другого — виконання бойової задачі не довело справу оборони

України до бажаного кінця. Ворог жорстоко мстився над тими, що залишилися в його запілля.

Хоч ця операція скінчилася невдало, проте наше суспільство, розуміючи труднощі, за яких відбувався процес відродження Української державності, оцінює ті події з належною пошаною. Коротка схема подій, що відбулися від червня по жовтень 1919 р., дає нам матеріал для правильних висновків.

Вихідними моментами акції була катастрофічна ситуація обох Українських Армій — Армії УНР і Укр. Гал. Армії (УГА була тоді під кермом Д. Петрушевича). Зменшені бойові формації, з ненормально обтяженим запіллям та втікачами, в перших числах червня обсадили вузькі смуги по обох берегах Збруча, а пізніше, потиснувши ворога, здобули собі трохи простору на Поділлі.

Генерал Денікін розпочав свій наступ (поміж Дніпром і Волгою) як виразний носій тенденції „общеросів“.

Директорія, поповнивши свій склад диктатором Зах. УНР — Д. Петрушевичем, оперлася на авторитет Гол. Отамана С. Петлюри, а Соборне віднині військо очолив штаб загартованих в

бою старшин, керований ген. Юнаковим.

На чолі зреформованого за соборницьким принципом уряду УНР став демократ І. Мазепа.

Армії — Наддніпрянську повів полк. Василь Тютюнник, а УГА — ген. Тарнавський.

Новий уряд схвалює припинити бої на західних етнографічних кордонах з Польщею та Румунією, а для полагодження справ на сході скупчує всі свої сили проти найнебезпечнішого ворога — червоної армії.

На сході Україна мала двох ворогів: червоних і білих москалів. Щоб полегшити бойові операції українського війська, була створена спеціальна комісія під головуванням ген. М. Омеляновича-Павленка, яка мала за своє завдання добитися згоди в „общеросів“ — не вступати в бій одним проти одних, а спільно бити червоних.

Отже уроки, що ми їх мали від боротьби на кількох фронтах, не пропали даремно — червоною ниткою в усіх нових комбінаціях проходить реалізм і розуміння ситуації та часу.

Реальна політика і стратегія додатно впливають не лише на дух армії, а й на наші повстанчі загони. Запілля ворога з хатичного повстанчого руху при-

ходить до скоординованого. Отамани перестають діяти на власну руку.

Операції наших армій почалися проти червоних, що були ліпше озброєні та матеріально забезпечені і до того ж на багато чисельніші. Бойові операції українського війська позначилися зручними й оригінальними тактичними ходами та браурою і відвагою. Козацтво і старшина в усіх обставинах польової дійсності виявили чудеса.

Неспроможне матеріально, наше військо, проте, вдалими комбінаціями відтнуло ворога, перетинало шляхи відступу, а здобутими трофеями саме озброювалось.

Ворог панічно відкочовувався, а слідом за ним наші славні бойові частини 31. 8 вдерлися до передмістя та центру Києва. Київ став наш! Військо готувалося до святкової паради. Кияни зустріли наших вояків з таким ентузіазмом і з такою щирістю, що, здавалося, радощам немає меж. Старшини, вояки, коні — все було обсіпане квітами.

Тим часом понад Дніпром просувався біла армія ген. Денікіна. Полки його вже так само вступили до міста.

(Продовження на 4 стор.)

Кардинал про комунізм

Часопис «Американ» подає статтю Франціска Шпельмана, недавно висвяченого в Римі на американського кардинала. Через усю статтю червоною ниткою проходить думка, що комунізм в Америці був би загрозою свободи і людяності. Слова кардинала є пересторогою не лише для американців, а й повчанням для інших. Для наших читачів подасмо цю статтю з деякими скороченнями. Редакція.

Наша країна, як ні одна в світі, застосовує в своєму житті в широкому масштабі принципи свободи ідей і традицій. Але комуністична недуга починає уже спотворювати чудове обличчя Америки. Якщо комунізм буде тріомфувати, Америка загине. Комунізм зруйнує всі засади нашої країни; він знищить традиції, послабить національну єдність і зламає наше життя. Я певен, що кожний чесний американець, узнавши правду, з огидою відвернеться від комунізму.

Частина американців дивиться на комунізм як на філантропічну ідею — порівняти бідних з багатими. Але ж я був свідком цілком іншого явища. Я бачив багато людей, силою вивезених із країни, де при владі комуністи. На обличчях тих людей я не бачив радості, — навпаки, їхні обличчя були сумні, і на них лежав відбиток страху. Вони оповідали мені про голод в їхній країні; багато з них були хворі і виснажені. В Європі мені довелося бачити тисячі старих людей, напівживих від голоду, конаючих жінок, зморщених, неначе від старості, дітей. Це були продукти наци-фашистсько-комуністичного тоталітаризму!

Я бачив їх у таборах утікачів, у придорожніх баюрах розбитого військового світу; і з їхніх уст, тремлячих від холоду і спраги, я почув страшні оповідання про „тоталітарний рай“, від якого їх звільнили. Вони не

оповідали про комунізм як такий; їхні оповідання були лише про голод, переслідування, смерть. Проте ці люди несамовиті від жаху при перших словах про репатріацію. Жінки, діти і чоловіки — всі заявляли, що краще позбавити самому себе життя, ніж повертатися на батьківщину — на нові переслідування, тортури і страшну смерть.

Багато хто з вас скаже: „Це страхіття існує і в інших країнах за океаном, — у нас, мовляв, цього не буде.“ Ні, відповідаю я їм добродіям, і в нас це може бути і скрізь, по всіх країнах, де комунізм — з його заколотами і облудними гаслами — пустив своє коріння. В Америці насіння сварок і заворушень уже посіяно, і комунізм проростає.

Одним із головних скарбів людського життя є свобода. Але цей скарб можна втратити, якщо його не захищати. Вся історія США — це безперервна боротьба за утримання свободи. На полях битви в Європі, Азії й Африці я бачив, як билися, страждали і вмирили наші воїни. Вони віддавали, не вагаючись, своє життя за Америку та інші держави, яким загрожувала смертельний ворог свободи — тоталітаризм. Тепер в ім'я тих, що полягли на бойовищах другої світової війни, імена яких для нас священні, ми повинні бути напоготові обороняти Америку від нової внутрішньої небезпеки...

Чи можеш ти, американко, заглянувши в чисті оченята твоєї дитини, з певністю сказати: „Джекі, чотири великих свободи, за які твій тато віддав життя, назавжди забезпечені для тебе і всіх дітей.“ Чи можна сказати юнакові на одній нозі або в

візку, без рук і без ніг: „Так, ти постраждав тяжко, зате ти виконав свій обов'язок. Тепер Америка в цілковитій безпеці: тиранія вже не загрожуватиме їй.“ Ні, ти не можеш цього сказати, бо Америка хворіє на страшну хворобу — комунізм! Він поширює свою пропагандою облудні гасла, він отруює розум людей псевдо-філософськими теоріями; збиваючи їх з пантелику, веде до заворушень і хаосу. Він проникає всюди: у наш урядовий апарат, промисловість, профспілки, політику і навіть в озброєні сили. Через пресу, радіо, кінофільми він нацьковує нас одного проти одного. Він розкладає і бреше.

Ми знаємо, що наша демократія не має нічого спільного з совєтською, хоча комуністи твердять, що там, у них, така існує, а наші пресові папуги автоматично повторюють це безглуздя. Ми добре розуміємо: справжній демократії не потрібно будувати „залізні заслони“, за однією із яких опинилися тепер малі безпорадні країни Європи, потрапивши після „звільнення“ під вплив або панування комунізму. Ми не повинні допустити, щоб і наша країна опинилася в такому стані.

Найперше право людини — це право на життя, і — хвала Америці! — ми ще користуємось свободою релігії, політичних поглядів і освіти. Щождо комуністичного ладу, то треба сказати, що він знищує всі ці права з фанатичною жорстокістю. Годі вже казати, що всяка вільна думка топиться в крові. Америка досі була символом свободи; її сини боролися цю свободу, і ми повинні продовжувати їхню боротьбу, щоб звільнити не тільки себе, а й увесь світ

Юрій БУРЯКІВЕЦЬ В дорозі до Львова

Осипалась з-над обрію зима
І далечінь вкриває білим паром,
І хуртовиною ламає дуб,
Що над Збручем підноситься до хмари.
Мені тим дубом Збруч заговорив
Так, аж почувся сторона Дніпрова:
„Нащо в журбі покинув Київ ти
І вибрався з негодою до Львова?“
Сказав йому: „До Юрія іду,
Лежить мій край, як спалена пустеля“.
А дуб розбитим верхом похитав,
Поніс жалобу по обдертих селах.
Я не спинивсь. Я знову далі йшов,
Туди, де хрест світився непохмурий.
У черевиках, що розлізлись швент,
Пішов у храм поклін віддати Юру.
На плити впав і гаряче моливсь
За всіх, що там лишилися на Україні.
А вихор свічі гнівно погасив,
І стало темно, як у домовині.
Почувся ляск приглушений копит
І брязкіт списа, брязк твердої криці,
І вгледів я, як Юрій на коні
В дорогу загремів
Туди, в Столицю.

від усяких тоталітарних систем...

Нема нічого спільного між американською демократією і комунізмом. Кожен американець вірить, що Господь створив людину вільною, а комунізм відкидає всяке припущення про існування Творця, тим більше прав, які він надав людині. Грубий матеріалізм і тиранія — це дві основи, на яких базується комунізм. Там, де виникає комунізм, воскресає рабство.

У нас кожний має право слухати радіо або читати, що йому подобається, тоді як за комунізму преса уніфікується або знищується, радіо є теж державною монополією. В Америці ми вільно критикуємо або радимо своєму урядові. Спробуйте зробити це без ризику втратити свою волю чи навіть життя в комуністичних країнах. Громадянин комуністичної країни позбавлений навіть права вільно міняти місце свого осідку. Чи гадаєте ви, що будь-який воєк, котрий бився на фронті, захищаючи принципи демократії, допустив би, щоб його дитину вишколювали за ди-

рективами якогось диктатора? Чи може ви бажаєте щоб ваше приватне життя і праця були під постійним наглядом шпигунів уряду? У нас службовці й робітники страйкують, і якщо їхні вимоги справедливі, їх задовольняють. Спробуйте страйкувати за комуністичного ладу. В країні, де все належить державі, за це карається смертю, як за державний саботаж.

Отже, якщо ми хочемо врятувати Америку від комунізму, нам треба вжити негайних заходів — мудрих, швидких і рішучих. Насамперед, ми повинні викрити облудність комуністичної пропаганди і натомість запроваджувати правду і патріотизм. Я не почував би себе американцем, якби пристав до „змови мовчання“ перед обличчям грізної небезпеки і якби не підвищив свого голосу над тим шепотінням, як багато хто з нас розмовляє в приватних бесідах про комунізм, не на смілюючись голосно гукати на всю країну про цього страшного ворога Америки.

ПОХІД НА КИЇВ

Нашу парадну зірвану провокаційними пострілами з боку „общеросів“, що йшли під прапорами царської Росії. Серед цивільного населення зчинилася паніка... Нашим частинам довелося відступати.

2-го вересня місто цілком опинилося в руках білих „общеросів“ і лише лінія Дніпра та наявність червоних на півночі від Києва стримали білих від наступу на Українську Армію.

Ситуація з'ясувалася. Кожен із трьох претендентів на Київ мав перед собою двох других. Бог війни був на боці білих. Ген. Денікін дає згоду на зустріч уповноваженим (ген. Іванові Ніпеннін, родом українець) з нашими. Наслідки цього побачення — пропавший час.

Нам ходило за воєнну конвенцію, а „общеросам“ — накинути своє розуміння речей: тільки „Державное строїтельство Новой Росії“.

* * *

Підходячи до оцінки подій з історичної перспективи, під оглядом чисто військовим, живі свідки подій певно собі пригадують, що операціям улітку 1919 р., які розгорнулися з нашого боку на просторах поміж Збручем і Дніпром, з одного боку, та Дніпром, з другого, — переду-

вала палка суперечка в наших провідних колах, а саме щодо вибору головного операційного напрямку: куди наступати — на Київ чи Одесу, — це було тоді „злобожене“ питання.

Автор цих рядків був тієї думки, що доцільною була б акція, спрямована на Одесу. Обсадивши одеський пляцдарм, можна б було досягти більших можливостей щодо здобуття, так потрібних нам на той час, засобів, що збільшили б наш моральний і матеріальний потенціал війни. Крім того, здобувши Одесу, ми спромоглися б на більші контакти з цювими переможцями у світі — Державами Згоди.

Головним адутом акції на Київ була певність, що, здобувши столицю України, ми здобували собі, як сторона, більший авторитет на міжнародному форумі. Проти цього проекту, під оглядом стратегічним, говорило те, що протягом квітня аж до половини червня ситуація на денікінському напрямку так змінилася не на нашу користь, що біг наперегоні, в найбільшому випадку, міг скінчитися тим, що противники зіткнулись дес на берегах Дніпра. Думки, що нашим арміям пощастить опанувати певний, потрібний для маневрування, пляцдарм і на лівому

березі Дніпра, треба також зачислити до категорії ілюзорних.

Не краще стояла справа з витворенням співпраці антисовєтських сил шляхом дипломатичного порозуміння із ставкою Денікіна. Справді, зустріч делегатів, нарешті, відбулася (на посту Волинському), але за умов, які зовсім не сприяли зменшенню апетитів „єдино-неділімческого“ табору (українське військо має вже перед собою явно два фронти).

Така мова фактів.

* * *

Виникає питання: чому, не зважаючи на невдалі кінцеві наслідки акції, похід на Київ улітку 1919 року є таким популярним у широких колах нашого народу? Адже тут не йдеться про самий факт зайняття нашим військом Києва, бо ж і після того наші Армії були в Києві, навіть значно довше!

Ходить тут про те, що тугою нашого суспільства, а зокрема і війська, завжди було бажання бачити єдність і спільність в діях всіх наших національних сил. Організації Соборного Українського Війська в найтрагічніші хвилини передувала соборність духу. І хоч старання генералів та політиків не досягли бажаних успіхів, проте вдячна нація відзначає цей факт як особливо цінне кільце в ланцюзі історичних подій 1917-21 рр. М. О.-П.

САМООБМАНА ЧИ ОБДУРЮВАННЯ?

ЛУПВ), не мали права закладати Т-во УПВ.

Невже ТУПВ, що по кількох місяцях існування має коло тисячі членів, складається лише із безвідповідальних одиниць?

Ні — тут є глибші причини. Тут ходить про одну із засадничих причин і проблем, які чекають свого розв'язання. Але замість розв'язувати їх — пишеться лист про безвідповідальні одиниці — і виглядає, що проблема не існує. І твердити інакше — це або самообмана, або просто обдурювання, або одно й друге.

Ще приклад. Почав виходити новий, гарний український часопис — „Українська Трибуна“. У передовій статті читаємо: Ми хочемо бути українською трибуною, з якої говорить українець до українця без зайвих пристрастей про все, що цікавить і заторує всіх нас. Читач наставлений на правду і об'єктивну інформацію. На останній сторінці, читаючи про з'їзд ЦЕСУС'а, читач знаходить: „Дивне враження робила т. зв. „опо-

зиція“ так своїм рівнем, як і формою виступу. Як довідуємось, ішло тут про кілька одиниць, що за намовою позастудентських кругів пробували перенести на студентський терен партійні справи.“ Що це таке? Лист старої панни до себе самої, чи командування дефілядою старого генерала на еміграції? Дуже сумно, що на студентському терені немає єдності, але хіба, назвавши сотки студентів багатьох осередків знову „одиницями“, розв'язується проблема? А сказати, що вона не існує — нічого не дає.

Наведені приклади — це не те, що саме може спричинити катастрофу, але це дрібніші справи, які поруч великих проблем чекають своєї конфронтації з публічною оцінкою і чекають своєї розв'язки. Ховати їх, удавати, що їх немає — стає небезпечним проявом поважної хвороби. Преса мусить прочищати атмосферу, а не загнювати її, бо в гнилому повітрі множаться хвороби. О. КОРШУН.

«Где так вольно дишет человек»

Нижче ми передруковуємо з російського часопису «ЭХО» (Регельсбург) частину Постанови ЦК ВКП(б) в справі групи ленинградських письменників. Большевицький ЦК з усією гостротою картає письменників, головне, за те, що в їхніх літературних творах помітне доляне ставлення до здобутків західно-європейської культури. З Постанови цілком ясно видно, що советський письменник має право ставитися позитивно тільки до тих явищ, які відбуваються в СРСР, а що діється поза його межами — хоч би воно було найкорисніше для всього людства — те він повинен замовчувати, ба навіть заперечувати. І це стосується не тільки письменників, а й усіх советських громадян. Такий існує наказ партії — отож виконуйте! А хто хоче мати свої власні думки, свої погляди, свої бажання та сподівання — для тих «одна Сибір неісходима». Отож, читаючи в Постанові про письменника М. Зоценка, ми цілком певні, що Зоценко вже пішов тим самим шляхом, яким свого часу пішло багато українських письменників — той шлях веде до советських концтаборів, на Сибір, на каторгу. Але самим Зоценком, чи цілою групою ленинградських письменників, справа ця не кінчається. Постанову ЦК, як правило, будуть «проробляти» в усіх літературних організаціях СРСР. Там так само шукатимуть своїх Зоценків, тобто письменників, що бодай натяком виявили свою доляльність до чогось чужоземного, а найшовши таких, «вирядять» їх слідом за Зоценком.

Отаке діється в країні, «где так вольно дишет человек».

З ПОСТАНОВ ЦК ВКП(б) ВІД 14 СЕРПНЯ 1946 Р.

„ЦК ВКП(б) відзначає, що літературно-мистецькі журнали „Звезда“, і „Ленинград“, які виходять у Ленінграді, провадяться зовсім незадовільно.

У журналі „Звезда“ останнім часом, поруч з визначними і вдалим творами советських письменників, з'явилось багато безідейних, ідеологічно шкідливих творів. Грубою помилкою є надання літературної трибуни письменникові Зоценкові, що його твори чужі советській літературі. Редакції „Звезди“ відомо, що Зоценко давно спеціалізувався, щоб писати пусті, безмістовні і паскудні речі, проповідуючи гнилу безідейність, паскудство і аполітичність, розраховані на те, щоб дезорієнтувати нашу молодь і отруїти її свідомість. Останнє з опублікованих оповідань Зоценка „Приключеніе обезьяны“ („Звезда“ № 5-6 за 1946 р.) являє паскудний пасквіль на советський побут і на советських людей. Зоценко змальовує советські порядки і советських людей в потворній карикатурній формі, оббрівуючи советських людей, що вони, мовляв, примітивні, малокультурні, дурні, з обивательським смаком і звичаями. Злісне хуліганське змалювання Зоценком нашої дійсності супроводиться протисоветськими висвітленнями.

Надання сторінок „Звезди“ таким паскудникам і покидькам літератури, як Зоценко, тим паче неприпустиме, що редакції „Звезди“ добре відоме обличчя Зоценка і негідне поведіння його під час війни, коли Зоценко, нічим не допомагаючи советському народові в його боротьбі проти німецьких загарбників, написав таку мерзотну річ, як „Перед восходом солнца“, оцінку якій, як і оцінку всієї літературної „творчості“ Зоценка було подано на сторінках журналу „Большевик“.

Журнал „Звезда“ всіляко популяризує також твори письменниці Ахматової, літературне й громадське обличчя якої віддавна відомі советській громадськості. Ахматова є типовий представник чужої нашому народові пустої безідейної поезії.

Її вірші, насичені духом песимізму і занепаду, що висловлює смаки старої сажонової поезії, застиглої на позиціях буржуазно-аристократичного естетства і декадентства, — „мистецтва для мистецтва“, що не бажає йти в ногу із своїм народом, — завдають шкоду справі виховання нашої молоді і не можна терпіти їх в советській літературі.

Активна участь Зоценка і Ахматової, безперечно, внесли елементи ідейного розладу і дезорганізації в середовищі ленинградських письменників. В журналі стали з'являтися твори, що культивують невластивий советським людям дух плазування перед сучасною буржуазною культурою Заходу. Почали друкуватися твори, пройняті смутком, песимізмом і зневірою до життя (вірші Садофьева і Комісарової в ч. 1 за 1946 р. і т. ін.).

ЦК відзначає, що особливо зле провадиться журнал „Ленинград“, що завжди надавав свої сторінки для паскудних і брехливих виступів Зоценка, для пустих і аполітичних віршів Ахматової. Як і редакція „Звезди“, редакція журналу „Ленинград“ припустилася значних помилок, надрукувавши низку творів, пройнятих духом плазування щодо всього чужоземного. Журнал надрукував низку помилкових творів („Случай над Берлином“ Варшавського і Реста, „На заставе“ Слонімскаго). У віршах Хазіна „Возвращение Онегина“ під виглядом літературної пародії оббрівано сучасний Ленінград.

У чому суть помилок редакції „Звезди“ і „Ленинграда“?

Керівні працівники журналів, і, насамперед, їх редактори т. т. Саянов і Ліхачев, забули про те твердження лєнінізму, що **наші журнали, чи вони наукові, чи мистецькі, не можуть бути аполітичними.** Вони забули, що наші журнали є могутнім засобом советської держави в справі виховання советських людей і зокрема молоді і тому повинні керуватися тим, що є життєвою основою советського ладу, — його політикою. Советський

лад не може терпіти виховання молоді в дусі байдужості до советської політики, в дусі напловацтва і безідейності.

Сила советської літератури, найпередовішої літератури в світі, полягає в тому, що вона є літературою, в якій нема і не може бути інших інтересів, крім інтересів народу, інтересів держави. Завдання советської літератури полягає в тому, щоб допомогти державі правильно виховати молоді, відповісти на її потреби, виховати нове покоління бадьорим, що вірить в свою справу і не боїться перепоц, готове поборювати всякі готешкоди.

Тому всіляка проповідь безідейності, аполітичності, „мистецтва для мистецтва“ чужа советській літературі, шкідлива для інтересів советського народу і держави і не повинно бути їй місця в наших журналах.

ЦК констатує, що Правління Спілки Советських письменників і, зокрема, його голова т. Тихонов не вжили жадних заходів, щоб поліпшити журнали „Звезда“ і „Ленинград“, і не тільки не провадили боротьби з шкідливими впливами Зоценка Ахматової і їм подібних не-

советських письменників на советську літературу, а навіть допомагали проникнути в журнали чужим советській літературі, тенденціям і звичаям.

Ленінградський містком ВКП (б) прогавив величезні помилки журналів, став осторонь від керівництва журналами і дав можливість чужим советській літературі людям, як от Зоценко і Ахматова, посісти керівне становище в журналах. Ще більше, знаючи ставлення партії до Зоценка і його „творчості“, Ленінградський містком (т. т. Капустін і Піроков), не маючи на те права, ствердили рішенням місткому з 26. 6. п. р. новий склад редколегії журналу „Звезда“, до якої ввели і Зоценка. Тим самим Ленінградський містком припустився грубої політичної помилки. „Ленинградская правда“ зробила помилку, вмістивши підозрілу хвальну рецензію Юрія Германа про творчість Зоценка в числі від 6 липня п. р.

Управління пропаганди ЦК ВКП (б) не забезпечило належної контролю над роботою ленинградських журналів.

„Правда“ 21. 8. 46.

Михайло Зоценко

Письменник Михайло Зоценко, що проти нього більшовицький ЦК скерував свій найгостріший удар, народився в Полтаві. Батько його, мистець-маляр з фаху, довгий час жив у Петербурзі (Ленінград), отож і син його, сприйнявши змалку російську культуру, пішов шляхом Гоґоля, Короленка, Лазаревського та інших.

У перше десятиріччя по революції М. Зоценко набув своїми творами величезної популярності. Його гумористичні фейлетони, гуморески та оповіданнячка можна було натрапити на сторінках геть усіх масових часописів, що виходили на терені СРСР. Простий виклад, гумор, сатира, стислість, „пролетарський язык“, деяка опозиційність до „казенщини“ — все це імпонувало масовому

советському читачеві. Крім того, Зоценкові оповідання та фейлетони надавалися до читання з естради. Отож, М. Зоценко, як і Остап Вишня на Україні, був у той час найчитабільніший серед советських письменників.

Згодом, під тиском советської критики, письменник перейшов від дрібних гумористичних жанрів до „широких полотен“, але в них уже нема тієї „зоценківської стихії“. І коли М. Зоценко знають не тільки советські читачі, а й далеко поза межами СРСР, то тільки завдяки його гумористичним фейлетонам, гуморескам та оповіданням.

Щоб читачі мали бодай якусь уяву про творчість М. Зоценка, нижче друкуємо його гумореску „Кумівство і протекція“.

КУМІВСТВО й ПРОТЕКЦІЯ

А Ванюшка Леденець роботу одержав. Дійсна правда. В тресті тепер працює.

І хто міг би подумати! У чоловіка ні протекції, ні особливих знайомих чи ячєйок — нічого такого не було. І ось дивись! Працює!

А кажуть, що всюди кумівство, протекції та соціальне походження, і чужому чоловікові вкоренитися кудиньбудь важко. А таки брешуть!

У Ванюшки Леденця в цілому тресті ні одного знайомого не було. Був один безпартійний вантажник, та й той поденний. А чи багато може зробити поденний вантажник?

А прийшов Ванюшка Леденець якогось разу до того вантажника. Поставив йому дві шкянки пива і каже:

— Ось що, приятелю! Протекції у мене, сам знаєш, немає, в ячєйках я не обертаюся, партійного стажу не маю, доносів

на нікого не робив, поможи, що твоя спротога.

Вантажник каже: — Навряд чи зможу я допомогти, милий чоловіче. Хіба трошки так, тям-ляп, без протекції. Сам розумієш.

Одначе так складило все випало. Минулого року перевозив вантажник меблі трестівському бухгалтерові.

— Так і так — каже — шановний товаришу бухгалтере. Меблі я свого часу перевозив. Нічого такого не зламав — за винятком одної ніжки в умивальниці. Пхніть кудиньбудь Ванюшку Леденця. Протекції у нього, у поганця, немає. Нічого такого немає. У ячєйках не перебуває. Ну, просто гине парняга без протекції, як квітка безводи.

Бухгалтер говорить: — Навряд чи можна без протекції, милий чоловіче. Просто — каже — не можу тобі обіцяти.

ХРОНІКА УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ

* ТОРОНТО (Канада). Тут відбулося українське віче, яке гостро протестувало проти московських агентів у Канаді, що ведуть розкладницьку роботу серед місцевих українців.

* КИЇВ (радіо). До книгарень УССР з Москви надіслано 250 тис. книжок, писаних російською мовою.

* БЕЛЗЕН (англійська зона). У Белзені відбувся урочистий випуск групи мелдестер різних національностей. Серед випускниць, що одержали свідчення англійською мовою й уніформи, є багато українки.

* ГАЙДЕНАВ. Мешканці українського табору в Гайденаві відзначили роковини існування своєї оселі. Річні підсумки краших досягнень були продемонстровані на виставці.

* ГАННОВЕР. Мешканці тутешнього українського табору за власні кошти будують церкву.

* АНГЛІЙСЬКА ЗОНА. Тут лише у вісьмох українських таборах налічується 575 пластуців і пластунок. Це число постійно зростає.

* ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. Український Допомоговий Комітет видав заклик до українських громадян в Америці збирати гроші для допомоги українським дітям-сиротам в Європі.

* ІНСБРУК. Українське Центральне Бюро в Австрії зареєструвало вже 23391 особу української національності.

Та такі тут Ванюшці щаст підійшло. Планета така йому, поганцеві, випала.

Другого дня, наприклад, приходить бухгалтер до комерційного директора, підкладає йому папірець до підпису і каже:

— Знаєте, товаришу директоре, нині без протекції просто домовина. Коли за тебе хтось не попросить, то хоч чапом скачи, роботи не одержиши.

— А що? — питає директор.

— Та так — говорить бухгалтер — є тут, плутається один парняга без протекції, та не може нікуди впахитися. А й нам ледве чи можна його впахити.

— Та вже — каже директор — без знайомства як його, чортяку, пхнеш? Що зробиш без протекції?

А тут головний директор входить.

— Про що — каже — мова?

— Та ось — кажуть — товаришу головний директоре, парняга тут один, Леденець прізвисьце, жадної протекції у нього, у поганця, немає, не може нікуди впахитися, все плутається.

Головний директор говорить:

— Ну, нехай до нас прийде. Подивимось. Не можна ж, громадяни, все по знайомству та по знайомству. Треба ж зглянутися і на чоловіка, без протекції. Так і зглянулися.

А кажуть — всюди кумівство й протекції. А ось буває...
М. ЗОЦЕНКО

ВИСТАВКА

З ініціатииви УНРРА Тім 558 відкривається 15 вересня п. р. в Бад Верісгофені міжнародна виставка мистецьких праць та культурних досягнень ДП.

Виставка охоплюватиме ділянки: 1) Народна творчість: народний одяг та прикраси, килими, вишивки, різьба — орнаментика, кераміка та інше.

2) Малярство.

3) Друкуване слово: часописи, журнали, книжки.

4) Гроші та поштові значки.

5) Світляки.

Виставка триватиме до кінця вересня 1946 р. тому часі, відбуватимуться імпрези:

музика, спів, танки та спорт.

16. 9. 46. хор «Бандура» (Божик)

26. 9. 46. камеральний концерт (Савицький, Тарапова, Барв'їнський)

Інформації та групові зголошення приймає п. А. Хомова, Бад Верісгофен, «Парк Готель».

Від Центральної Комісії в справах переселення

На терені Німеччини вже кілька місяців діє Центральна Комісія в справах переселення українських емігрантів, покликана до життя ЦПУЕ.

Комісія має завдання збирати і вивчати різного роду інформаційні матеріали про країни і місця можливого переселення емігрантів; нав'язувати зв'язки з такими країнами, вивчати можливість і умови переселення до них українських емігрантів; провадити зносини з чинниками, від яких залежить вирішення справ, зв'язаних з переселенням; провадити облік і статистику українських емігрантів у розрізі, потрібному для справ переселення; добирати групи емігрантів для поселення в одному місті, чи для спільного виїзду і організувати саме переселення, коли буде потрібно.

Справа переселення є дуже потрібна, складна і відповідальна, розв'язувати цю справу в ліпший для нас спосіб можливо лише при 2-х умовах:

1. Коли все українське громадянство в Німеччині, що хоче переселитися, виявить організованість та одностайність у своїх заходах щодо переселення.

2. Коли українці, що живуть за кордоном, особливо ж у країнах можливого нашого переселення, допоможуть нам у справі переселення організаційно, морально і матеріально.

Тому Комісія звертається до всього українського гро-

мадянства, зокрема до всіх українських громадських організацій в Німеччині і за кордоном з закликом:

А. Збирати і надсилати до Комісії всякого роду інформаційні матеріали, що можуть мати значення для справи переселення.

Б. Організувати за кордоном аналогічні Комісії, які б підготовляли цю справу на місці, контактуючи з Центральною Комісією.

В. Емігрантам в Німеччині та їх громадським організаціям повідомляти Комісію про всякі місцеві заходи своїх і чужих чинників у справах переселення та погоджувати з нею власні заходи.

Комісія підтверджує, що лише організованість і одностайність виступів наших емігрантів у справах переселення може забезпечити будь-який успіх. Тому не слід робити жадних місцевих виступів у цих справах, не погодивши їх з Центральною Комісією. Разом з тим Комісія перестерегає усіх емігрантів, щоб вони обережно ставилися до всякого роду приватних чи фірмових вербувальників на виїзд, які, за відсутністю відповідальної перевірки і громадської контролю, могли б оселити наших людей у несприятливих місцевостях та умовах.

Тому всякі такі пропозиції слід скеровувати до Центральної Комісії.

Адреса Комісії: Мюнхен, Дахавштр. 9/д, кім. 10. Центральною Комісією в справах переселення.

КОНЦЕРТИ АРХИЄРЕЙСЬКОГО ХОРУ

Єпископ Переяславський Преосвященний Мстислав і його хор відвідали Грос-Гесенську епархію м. Герсфельду, щоб відправити архієрейську службу на свято Спасу в церкві св. Володимира. В зв'язку з цим 17-19-го серпня в м. Герсфельді відбулося декілька мистецьких виступів, що їх організувала Рада мистецької парафії УАПЦ.

17 серпня в Культургаллі влаштовано великий прилюдний концерт єпископського хору для українців і для чужинців — німців, росіян та американців. Програма складалася почасти з релігійних співів, почасти з українських народних пісень в обробці композиторів Бортиянського, Стеценка, Лисенка, Кошиця, Леонтовича, Демущького, Зайця. Концерт мав у слухачів повний і цілком заслужений успіх.

18-го серпня в міській церкві Герсфельду відбувся другий концерт єпископського хору з творів виключно релігійного змісту. Чудові акустичні умови церкви дали можливість хором цілком виявити перед понад тисячю слухачів своє високе мистецтво виконання, красу українського співу. Надзвичайне враження у всіх залишилося від сольо-співу «Отче наш» артистки Ганни Ширей (альт) в супроводі хору. Пастор Зуре, який був теж присутній на концерті, виявив своє шире задоволення з великої краси української музики й обдарованості та майстерності українських

співаків, керованих проф. Ів. Зайцем. Нарешті, 19-го серпня в таборовому клубі був організований особистий концерт співачки Ганни Ширей, що виконала низку оперних арій і українських пісень. Публіка гучно і широким артистично. Акомпанював співачці піаніст Всеволод Антонюк, який і сам виконав декілька п'єс Шопена, Годара тощо.

ВЕЧІР М. ОРЕСТА

Авгсбург, 31. 8. 46. З ініціативи УВАН відбувся вечір, присвячений творчості поета М. Ореста, автора недавно випущеної в світ книжки «Душа і доля». Визначені наперед доповідачі забрали так багато часу, що по закінченні їх рефератів не було ні сили, ні часу для дальшого ширшого обговорення творів поета, хоч присутні і не завжди цілком погоджувалися з думками шановних доповідачів.

Фактично обміну думок з приводу творчості М. Ореста, на жаль, не було.

ВИЙШОВ ДРУКОМ

«Український Народний Співаник»

130 ПІСЕНЬ, ВСІ З НОТАМИ

ЦІНА 15 МАР.

Замовляти: В кооперативі «КОС» — Мюнхен, Розенгаймерштрассе ч. 46.

Комунікат ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ТОВАРИСТВА УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТВ'ЯЗНІВ

в справі інформації Ліги УПВ в «Українському Слові» ч. 7. з дня 11. 8. 46.

В зв'язку з розв'язанням т. зв. Міжнародної Унії Політичних В'язнів, Ліга Українських Політичних В'язнів вважала за відповідне помістити в газеті «Українське Слово», ч. 7., стор. 3 з дня 11 серпня 1946 р. свій комунікат, в якому, між іншим, пише: «... Ліга, яка вже з початком червня 1945 р. за дозволом американської влади почала свою діяльність та є членом ЦПУЕ (? ред.) — є однією компетентною об'єднувати всіх українських політичних в'язнів та заступати їх моральні і матеріальні інтереси. Всякі т. зв. «товариства» чи «ради» УПВ, які недавно постали, чи ще й тепер творяться — це вислід вузькопартійних спекуляцій деяких одиниць та найзвичайніша анархія в нашому громадському житті на еміграції...»

З огляду на те, що формування вище такого комунікату допускає можливість неправильного висвітлення нашого Товариства УПВ, яке, мабуть, Ліга УПВ мала на увазі, пишучи цей комунікат, Головна Управа вважає за відповідне подати громадянству, в цілі об'єктивного і вірного представлення справи, таке до відома:

1. Неправдою є, що Товариство УПВ недавно постало, але є натовістю правдою, що Товариство УПВ постало 1946 р. 21-го січня, цебто коло 6-ти місяців раніше від Ліги УПВ, яка формально і фактично існує від 30 червня 1946 р. себто від дня зміни статуту, який дозволяє ЛУПВ приймати в члени усіх був. політичних в'язнів. Існуюча до 30. 6. ц. р. Ліга Українських Політичних В'язнів німецьких концентраційних таборів і тюрм, як сама назва вказувала та як вказував її статут, статут Міжнародної Унії Політичних В'язнів (читай: капетників), печатка, вказки, офіційні повідомлення і комунікати та практична діяльність Ліги УПВ нім. концентраційних таборів і тюрм, — об'єднувала лише політичних в'язнів німецьких капетів і в'язниць. Ще й досі Ліга вживає офіційно старої назви: «Ліга Українських Політичних В'язнів німецьких концентраційних таборів», як видно з печатки на оголошенні з 21. 8. 46, розліпленого в українських громадських установах в Мюнхені.

2. Неправдою є, що Т-во УПВ це вислід вузькопартійних спекуляцій, бо до Т-ва УПВ належать усі політичні в'язні без різниці політично-партійних переконань,

без різниць територіального походження, соціальних, станових, конфесійних та інших. Правдою є, що Т-во УПВ стоїть на базі позапартійної праці та доляного і толерантного відношення до всіх існуючих українських політичних груп.

3. Неправдою є, що Т-во УПВ є вислід спекуляцій деяких одиниць, натомість правдою є, що Т-во УПВ об'єднує вже сьогодні коло тисячі членів і Головна Управа Т-ва УПВ є бувші генерали, старшини, підстаршини та рядові українських армій, професори університетів, лікарі, юристи, інженери, техніки, ремісники, студенти, робітники і селяни, і кваліфікується як невідповідальність називати всіх їх спекулянтами, а їхню діяльність анархією.

4. Неправдою є, що Т-во УПВ є найзвичайнішою анархією в нашому громадському житті на еміграції, натомість правдою є, що Т-во УПВ солідарно, доляльно і підпорядковано відноситься до всіх інших суспільно-громадських надбудов та до всіх інших суспільно-громадських установ та організацій. Т-во УПВ веде досі корисну роботу для цілої визвольної справи (хоч би згадати розшукову акцію в Дахав, наслідком якої Т-во УПВ є в посіданні коло 12. 000 імен загиблих українців в концтаборі Дахав, що є беззастережним документом, документом нашої боротьби проти тиранії гітлерівського режиму. Натомість правдою є, що саме Ліга УПВ, якої б. президент п. редактор Василь Пасічник пише протести до Міжнародного Інформаційного Бюро в Дахав проти акції розшуків, веденої Т-вом УПВ, вводить анархію в наше життя і компрометує нас, українців, перед чужинцями.

Мюнхен, дня 18. 8. 46.

Головна Управа Т-ва УПВ.

ПОДЯКА

Станція Санітарно-Харитативної Служби в Н. Ульмі складає хвальній Дирекції і артистам театру «РОЗВАГА» в таборі Н. Ульм ширю подяку за ширий дар з імпрези, відбутої 31. VIII. 1946, в сумі 1060 RM, на цілі Санітарно-Харитативної Служби.

Станція Санітарно-Харитативної Служби в Н. Ульмі складає хвальній Управі Спортивного Т-ва «ДНІПРО» в таборі Н. Ульм ширю подяку за грошеву допомогу з імпрези «Привіт Рідній Землі», відбутої 1. 9. 1946, в сумі 295 RM, на цілі Санітарно-Харитативної Служби. УПРАВА С.Х.С.

ЧИ ВИ ВЖЕ МАЄТЕ?

«Головні Правила Українського Правопису»

Автор Юрій ШЕРЕХ

Видавництво «ПРОМЕТЕЙ»

Ціна книжки 3 мар.

Гуртом замовляти: в кооп. «КОС» Мюнхен, Розенгаймерштр. 46 або: в адміністрації «Укр. Вістей».

Купити можна в таборних кооперативах, а як нема — попросити, щоби замовили потрібну кількість примірників для табору.

...«правопис ЮРІЯ ШЕРЕХА. Можна сказати, що його «Головні правила українського правопису» цілком відповідають вимогам науки й інтересам нашої громадськості, що прагне знати не тільки про те, як писати те чи інше слово, але й чому саме так, а не інакше. «...Отже, правописна криза вже минула: маємо вже опубліковані правила українського правопису.»

Треба тільки серйозно взятися до їх опанування, взятися до вивчення правопису всім нашим громадянам, що мають справу з письмом; тоді не буде вже тієї розбіжності, яка досі панувала й панує ще, а буде лише правописна єдність, правописна правда»

Проф. П. Ковалів.

КОНФЕРЕНЦІЯ СУМ'У

В Авгсбурзі з. 9.46. закінчилася перша Конференція Спільки Української Молоді американської зони. Конференцію вітали різні громадські організації та представники Церкви.

Делегати вислухали дві докладні доповіді про завдання молоді. Доповідачі закликали молоді шанувати українські традиції, бути гуманною, високоморальною; вчитися іноземних мов, вчитися так, щоб бути корисними людьми для держави.

Після обговорення доповідей прочитано проект Статуту СУМ'У.

З ПРАЦІ ОБ'ЄДНАННЯ ЖІНОК НА ЕМІГРАЦІЇ

В серпні, в таборі Ельванген, закінчилися одномісячні курси керівничок дитячих садків. Цю велику роботу вдалося перевести лише завдяки допомозі громадян табору, педагогів і працівників УНРРА.

Під час курсів силами дітей була поставлена інсценізація «Ріпка» і «Коза-Дерева». Остання в дошкільному театрі відіграє таку роллю, як «Гамлет» в театрі для дорослих. Тоді ж виступав і дитячий шумовий оркестр.

Особливо багато таланту, енергії і знання вклала в справу проведення курсів і поширення дитячого репертуару п. Лідія Гаєвська.

ДО ВІДОМА МОЛОДІ

Новий шкільний рік 1946-1947 Починається дня 1-го жовтня 1946 р. та приймаються вписи:

1. Студентів на I, III, V, VII семестри Ветеринарно-Зоотехнічного Відділу УТГІ в Мюнхені, Фіріх вул. ч. 53/II.

2. Студентів VII та VIII семестрів Агрономічного Підвідділу УТГІ в Мюнхені, Фіріх вул. ч. 53/II.

3. Абсолютентів агрономії та ветеринарії для складання дипломних іспитів у Мюнхені, Фіріх вул. ч. 53/II.

Учнів на I семестр Ветеринарного Зоотехнічному УТГІ в Мюнхені, Фрайман, СС казарми, блок А, поверх 2, кімната II.

5. Учнів на однорічну Сільсько-Господарську школу УТГІ в Мюнхені, Фрайман, СС казарми, блок А, поверх 2, кімната II.

Вписи провадяться та інформації уділюються щодня від 9 до 12 години в канцеляріях Делегатури УТГІ в Мюнхені під вище поданими адресами. Делегатура УТГІ в Мюнхені.

ОГОЛОШЕННЯ

Починаючи з 10. 9. ц. р. кольпортер редакції «Українські Вісті», в разі замовлення, надсилатиме окремими примірниками збірку Леоніда Полтави «За мурами Берліну». Ціна з пересилкою 3 RM. Гроші — на адресу редакції.

Видав. Спілька Українських Письменників та Журналістів в Ульмі.

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «Ukrainjski Wisti», Neu Ulm, Reinhardt Kaserne. Permitted by authority of Military Government.

U 43. R. Abt. Neu Ulm